

Konklusion

- 1) Artikel 3, stk. 1, litra c), i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv skal fortolkes således, at bestemmelser om aflønning af tjenestemænd er omfattet af direktivets anvendelsesområde.
- 2) Artikel 2 og artikel 6, stk. 1, i direktiv 2000/78 skal fortolkes således, at de er til hinder for en national foranstaltning som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter grundløntrinnet for en tjenestemand inden for hver ansættelsesgruppe i forbindelse med vedkommendes ansættelse afgøres i forhold til den pågældendes alder.
- 3) Artikel 2 og artikel 6, stk. 1, i direktiv 2000/78 skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, der fastsætter omplaceringen i den nye lønordning af tjenestemænd, som var fastansatte før denne lovs ikrafttrædelse, og hvorefter disse tjenestemænd alene indplaceres på et løntrin i den nye ordning alene på grundlag af den grundløn, de oppebar i henhold til den tidligere lønordning — selv om denne lønordning indebærer en forskelsbehandling på grund af tjenestemandens alder — og den videre opstigning i et højere løntrin udelukkende afhænger af de erfaringsperioder, der er tilbagelagt fra denne lovs ikrafttræden.
- 4) Under omstændigheder som de i hovedsagerne omhandlede kræver EU-retten, navnlig artikel 17 i direktiv 2000/78, ikke, at forskelsbehandlede tjenestemænd med tilbagevirkende kraft tilkendes et beløb svarende til forskellen mellem den faktisk oppebårne løn og lønnen på det højeste løntrin i deres klasse.

Det tilkommer den forelæggende ret at undersøge, om samtlige de betingelser, som er opstillet i Den Europæiske Unions praksis, er opfyldt, for at Forbundsrepublikken Tyskland kan ifalde et ansvar ifølge EU-retten.

- 5) EU-retten ikke er til hinder for en national bestemmelse som den i tvisterne i hovedsagen omhandlede, hvorefter en tjenestemand skal gøre krav på pengeydelse, som ikke følger direkte af loven, gældende inden for en temmelig relativ frist, dvs. inden afslutningen af det pågældende regnskabsår, for så vidt som denne bestemmelse hverken tilsidesætter ækvivalensprincippet eller effektivitetsprincippet. Det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve, om disse betingelser er opfyldt i hovedsagerne.

⁽¹⁾ EUT C 26 af 26.1.2013.
EUT C 46 af 16.2.2013.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 19. juni 2014 — Jessy Saint Prix mod Secretary of State for Work and Pensions (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Supreme Court of the United Kingdom — Det Forenede Kongerige)

(Sag C-507/12) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — artikel 45 TEUF — direktiv 2004/38/EF — artikel 7 — begrebet »arbejdstager« — kvindelig unionsborger, som er ophørt med at arbejde på grund af fysiske begrænsninger i forbindelse med en graviditets sene stadier og eftervirkningerne af en fødsel)

(2014/C 282/07)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

Supreme Court of the United Kingdom

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Jessy Saint Prix

Sagsøgt: Secretary of State for Work and Pensions

Procesdeltager: AIRE Centre

Konklusion

Artikel 45 TEUF skal fortolkes således, at en kvinde, som ophører med at arbejde eller med at søge arbejde som følge af fysiske begrænsninger i forbindelse med en graviditets sene stadier og eftervirkningerne af en fødsel, bevarer sin status som »arbejdstager« som omhandlet i denne artikel, forudsat at hun genoptager sit arbejde eller finder et andet arbejde inden for en rimelig tid efter barnets fødsel.

⁽¹⁾ EUT C 26 af 26.1.2013.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 19. juni 2014 — Commune de Millau og Société d'économie mixte d'équipement de l'Aveyron (SEMEA) mod Europa-Kommissionen

(Sag C-531/12 P) ⁽¹⁾

(Appel — voldgiftsbestemmelse — støttekontrakt vedrørende lokal udvikling — tilbagebetaling af en del af de udbetalte forskud — gældsovertagelse — Rettens kompetence — forældelse — Kommissionens ansvar)

(2014/C 282/08)

Processprog: fransk

Parter

Appellanter: Commune de Millau og Société d'économie mixte d'équipement de l'Aveyron (SEMEA) (ved advocats L. Hincker og F. Bleykasten)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen (ved S. Lejeune og D. Calciu, som befuldmægtigede, bistået af avocat E. Bouttier)

Konklusion

- 1) Dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret, Kommissionen mod SEMEA og Commune de Millau, T-168/10 og T-572/10, ophæves, for så vidt som den med hensyn til det modkrav, der var fremsat af Commune de Millau og Société d'économie mixte d'équipement de l'Aveyron (SEMEA), fastslog, at der ikke forelå nogen direkte årsagssammenhæng mellem Europa-Kommissionens adfærd og det tab, der angiveligt er lidt som følge af den pålagte forpligtelse til at betale morarenter.
- 2) Der gives delvist medhold i modkravet fremsat af Commune de Millau og Société d'économie mixte d'équipement de l'Aveyron (SEMEA), og Kommissionen betaler tre fjerdedele af et beløb svarende til de morarenter, der forfaldt til betaling mellem den 27. april 1993 og den 18. november 2005, som fastsat i henhold til den lovbestemte årlige rentesats, der anvendes i Frankrig.
- 3) I øvrigt forkastes appellen.
- 4) Kommissionen betaler, foruden at bære sine egne omkostninger i forbindelse med sagen i første instans og appellen, en fjerdedel af de omkostninger, som Commune de Millau og Société d'économie mixte d'équipement de l'Aveyron (SEMEA) har afholdt i disse to instanser.
- 5) Commune de Millau og Société d'économie mixte d'équipement de l'Aveyron (SEMEA) bærer tre fjerdedele af deres egne omkostninger i forbindelse med sagen i første instans og appellen.

⁽¹⁾ EUT C 32 af 2.2.2013.